

trovny (resp. předsedy dozorčího výboru opatrovny). Z toho, jakož i z obsahu nař. výměru vyplývá, že jde zřejmě o rozhodnutí podle § 15 zák. čl. XL:1913. Takovýmto rozhodnutím neurčuje se však právní pozice st-lčina, neboť — jak bylo řečeno — rozhodnutí to upravuje výlučně poměr mezi vydržovatelem opatrovny a státní správou, pročez by zajisté mohlo býti napadeno u tohoto soudu vydržovatelem školy, což se však nestalo. Ale pak nemůže míti význam ani okolnost, že st-lka byla o tomto rozhodnutí zpravena, neboť tento fakt sám o sobě nemůže způsobiti, že by st-lka z rozhodnutí toho mohla nabýti nějakých práv, ani ovšem, že by jí mohla z něho vzniknouti nějaká újma. O právních nárocích st-lčiných na její požitky, které může vznésti jediné vůči vydržovateli opatrovny, mohou s právním účinkem rozhodovati právě pouze správní úřady, jak výše bylo uvedeno.

Podle toho není nař. rozhodnutí vůbec způsobilé do práv st-lčiných zasáhnouti, neboť se jím neurčuje její právní situace, pročez musila býti stížnost, která dovozuje porušení subjektivních práv st-lčiných z obsahu nař. rozhodnutí, pro bezdůvodnost zamítnuta, aniž soud měl příčiny na zkoumání důvodnosti jednotlivých námitek stížnosti vejíti.

Č. 12.735.

Zaměstnanci veřejní: * Státní úředník nemá právního nároku, aby mu byla započtena služební doba ztrávená ve vlastnosti okresního horára na Slovensku, ustanoveného ve sm. nařízení býv. uh. ministerstva orby č. 104.187/1907, do doby rozhodné pro výměru odpočívých požitků ve státní službě československé.

(Nález z 23. ledna 1937 č. 3659/35-4).

Věc: Jiří L. v Liptovské Osadě (adv. Dr. Jan Čáp z Prahy) proti rozh. min. zemědělství v Praze z 22. února 1935 o nezapočtení služební doby pro výměru výslužného.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl jmenován výměrem ředitelství státních lesů a statků v L. Hrádku z 12. července 1919 dnem 1. srpna 1919 provisorně státním horárem. Výnosem žal. úřadu z 9. března 1921 byl definitivně přijat do služeb Československé republiky. — —

Výměrem ředitelství státních lesů a statků v L. Hrádku z 19. října 1934 byl st-l dán z úřední moci dle § 80 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. do trvalé výslužby pro nemoc koncem listopadu 1934 a byly mu od 1. prosince 1934 vyměřeny odpočívne platy. Při tom uznána byla jako služba pro výměru výslužného započitatelná služba u podniku státních lesů a statků ztrávená od 21. července 1919 do 30. listopadu 1934 v trvání 17 roků 4 měsíců 29 dnů (včetně vojenské služby a válečného roku).

Proti uvedenému dekretu podal st-l odvolání, v němž se domáhal: 1. jednak započtení další služební doby, ztrávené ve veřejné horáрске

státně-lesní okr. službě v Král. Lehotě od 1. března 1910 do 20. července 1919, ježto tato služba byla též veřejnoprávní, jak tomu svědčí dekret župního lesního administrativního výboru z 12. září 1909 potvrzený nařízením uher. král. min. zemědělství č. 104.187/1907, jímž jmenován byl st-l okr. lesním horárem s přidělením přímo k uher. státnímu lesnímu úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši, resp. k okr. státní lesní správě v Liptovském Hrádku; 2. připočtení dalších 10 let podle § 62 odst. 4 služ. pragm. z 25 ledna 1914 č. 15 ř. z. z důvodu, že v namáhavé horářské službě horské přivodil si nevyléčitelnou nemoc.

Min. zemědělství nař. rozhodnutím zamítlo st-lovo odvolání v podstatě z těchto důvodů: Služební doba od 1. března 1910 do 20. července 1919 je se zřetelem k ustanovení § 22 odst. 2 zák. čl. XXXI:1879, § 14 zák. čl. XIX:1898 a nař. č. 18.960/1890 službou soukromou, na jejíž započtení pro nárok a pro výměru pragmatikální pense není nároku. Na věci nic nemění okolnost, že st-le ustanovil horárem župní administrativní výbor, který tak učinil na základě příslušných služebních a disciplinárních pravidel pro horáry a lesní hajné, vydaných jím podle ustanovení § 14 odst. 2 zák. čl. XIX:1898 v zastoupení majitelů lesů spravovaných státem podle tohoto zák. článku v obvodu zmíněné župy, kterážto pravidla byla povšechně schválena rozhodnutím býv. uher. min. orby č. 104.187/1907. Na započtení 10 roků pro výměru výslužného není právního nároku.

Proti nař. rozhodnutí namítá stížnost: Právní názor žal. úřadu je nesprávný, poněvadž st-l v době od 1. března 1910 do 20. července 1919 konal službu jako horár v Král. Lehotě, pro kteroužto službu byl ustanoven dekretem župního administrativního výboru. Že služba tato je veřejnoprávní, dosvědčuje i výměr z 9. února 1929, v němž ředitelství na dotaz st-le z 28. ledna 1929 uvádí, že do pense mu může býti započtena služební doba, kterou ztrávil v Král. Lehotě jako okr. horár, protože je to služba veřejnoprávní a st-l z ní bezprostředně přestoupil do státní služby. Jmenování horárem, pro kteréž byl předepsán výkon úřední přísahy, bylo potvrzeno a schváleno výnosem bývalého uher. král. ministerstva zemědělství č. 104.187/1907. Že služba tato byla veřejnoprávní, je patrno po názoru stížnosti i z dekretu ředitelství státních lesů a statků v Lipt. Hrádku z 10. června 1921, dále z úředního potvrzení z 30. července 1919 a z toho, že služba ta je podle odst. 4 § 2 pensij. zákona č. 26/1929 Sb. a podle § 11 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. z pensijního pojištění soukromých zaměstnanců vyloučena. Nss neshledal stížnost důvodnou.

Jak patrno z obsahu nař. rozhodnutí, obsahuje toto dva výroky:

1. jednak zamítá st-lovo odvolání o započtení služební doby od 1. března 1910 do 20. července 1919 pro výměru výslužného,
2. jednak nevyhovuje st-lově žádosti o připočtení 10 roků pro výměru výslužného podle § 62 odst. 4 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z.

Ač stížnost napadá nař. rozhodnutí v celém rozsahu a navrhuje jeho zrušení, neobsahuje proti výroku shora pod 2. uvedenému vůbec žádných stížných bodů ve smyslu § 18 zákona o ss formulovaných a nemůže se proto nss zákonitostí výroku toho (ad 2.) zabývat.

Pokud pak jde o výrok ad 1., je ze spisů patrné, že st-l byl teprve dekretem ředitelství státních lesů a statků v Lipt. Hrádku z 12. července 1919 provisorně a výnosem žal. úřadu z 9. března 1921 definitivně přijat do služeb republiky Československé jako horár a že dekretem jmenovaného ředitelství z 10. června 1921 byl jmenován nadhorárem s platy podúředníků republiky Československé. Není také sporné, že st-l byl výměrem z 19. října 1934 dán z moci úřední do trvalé výslužby podle § 80 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. a že mu byly vyměřeny odpočívny platy podle ustanovení zákona č. 74/1896 ř. z., čl. IV. zákona č. 34/1907 ř. z., služ. pragm. a plat. zákona. Byl tedy st-l pensionován jako státní zaměstnanec republiky Československé, je proto posouditi otázku, zda st-l má nárok na zápočet služební doby ztrávené od 1. března 1910 do 20. července 1919, podle norem platných pro státní zaměstnance republiky Československé.

Podle §§ 60 a 176 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. je nárok státního úředníka, resp. zřízence nebo podúředníka na odpočívny požitky posuzovati podle dosud platných předpisů, ovšem se změnami vyplývajících ze služ. pragm. Po rozumu § 1 odst. 1 zákona č. 74/1896 ř. z. a čl. IV. § 1 zákona č. 34/1907 ř. z. přihlédnouti je při vyměrování výslužného v první řadě k státní službě nepřetržitě konané. Podle § 61 odst. 1 a § 176 služ. pragm. počítati je služební dobu ztrávenou v jiném státním poměru služebním podle těch ustanovení, která se vztahují na úředníka (zřízence, podúředníka) v době jeho přeložení do výslužby, pokud není také pro případ přestoupení nařízeno počítání podle předpisů platných pro dřívější služební poměr. Odstavec 2 § 61 služ. pragm. normuje pak zápočet služební doby provisorní a odst. 3 tohoto paragrafu zápočet služební doby kancelářského oficianta nebo jinaké služební doby ztrávené v některé neveřejnoprávní státní službě pomocné. Jak patrné z ustanovení § 61 služ. pragm., jde vždy o službu státní. Jiná služba než služba státní mohla by pro výměru odpočívny požitků státního zaměstnance býti započtena jen tehdy, kdyby to zvláštní předpis připouštěl. V daném případě domáhá se st-l zápočtu doby, kterou ztrávil ve službách jako okr. horár, jímž byl ustanoven na základě usnesení administrativního lesního výboru v Lipt. Sv. Mikuláši z 12. září 1909 ve smyslu lesní ochranné organizace schválené nařízením býv. uher. min. orby č. 104.187/1907. Služba tato nebyla službou státní, a i kdyby ji bylo možno považovati za službu veřejnou, není sama o sobě bez zvláštního předpisu započitatelnou pro výměru odpočívny požitků ve služebním poměru st-le ke státu československému. Předpisu takového neobsahují ani předpisy dříve rakouské, jichž podle zákonů č. 210, 211, 269 a 270/1920 Sb. dlužno použití na státní zaměstnance na Slovensku, ani zákony republiky Československé.

St-l nemůže ve svůj prospěch nic vytěžiti ani z úředního potvrzení z 30. července 1919, ježto z potvrzení toho je zřejmo jen tolik, že st-l v hrádeckém služnovském okrese při lesích náležejících bývalým urbárníkům a církvím a stojících pod státním dozorem od 1. března 1910 do 1. srpna 1919 jako okr. horár sloužil, není však z potvrzení toho patrné, že st-l byl ve služebním poměru k býv. státu uherskému. Rovněž

z poukazu na § 4 odst. 2 zákona č. 26/1929 Sb. a na § 11 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. neplyne nic pro názor st-lův, ježto z okolnosti, zda st-l byl vyloučen z pojistné povinnosti podle zákona č. 26/1929 Sb., ještě neplyne, že st-l byl v kritické době ve služebním poměru k bývalému státu uherskému.

Dospěl tedy nss k právnímu názoru, že státní úředník nemá právního nároku, aby mu služební doba ztrávená ve vlastnosti okr. horára na Slovensku ustanoveného ve smyslu nařízení bývalého ministerstva orby č. 104.187/1907 byla započtena do doby rozhodné pro výměru odpočivných požitků ve státní službě československé. — — —

Č. 12.736.

Š k o l s t v í : * Na učitelstvo církevních obecných a občanských škol na Slovensku byly podle § 1 odst. 2 a § 27 ve spojení s § 41 učít. zákona č. 104/1926 Sb. ve příčině náhrady stěhovacích výloh vztaženy předpisy platné na Slovensku pro učitele na státních obecných a občanských školách.

(Nález z 23. ledna 1937 č. 10.271/37.)

Věc: Eduard Č. v Šarkani proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 13. října 1933 o stěhovacích výlohách.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : St-l zvolen byl v roce 1932 římsko-katolickou církevní školskou obcí v Šarkani za učitele kantora v Šarkani, přestěhoval se ze svého dosavadního působiště do Šarkaně a žádal na okr. úřadě v Parkani, aby římsko-katolickou církevní obec v Šarkani přidržel k tomu, aby mu hradila cestovní výlohy s úroky a útratami. Tuto žádost zamítl žal. úřad v pořadí správních stolic v podstatě v úvaze, že ve smyslu 2. věty odst. 1 zákona č. 104/1926 Sb. na učitele církevní se vztahují jen platová ustanovení tohoto zákona a dosavadní služební předpisy, kteréž však nelze aplikovati na stěhovací výlohy církevních učitelů, ježto nárok na stěhovací výlohy netvoří řádných požitků učitele, které by bylo možno odvozovati z platových ustanovení tohoto zákona, nýbrž jichž oprávněnost bylo by hledati v jiných předpisech, které by upravovaly otázku stěhovacích výloh církevních učitelů, kterýchž však není. —

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami: — —

Zákon z 24. června 1926 č. 104 Sb. o úpravě platových a služebních poměrů učitelstva obecných a občanských škol stanoví v § 1 odst. 1, že zákon tento platí pro učitele státních obecných a občanských škol, dále pro učitele veřejných obecných a občanských škol uvedených v odst. 2 čl. XIV. zákona z 13. července 1932 č. 251 Sb., jakož i učitele cvičných škol, přičleněných k státním učitelským ústavům. Čl. XIV. odst. 2 zákona č. 251/1922 Sb., jehož se tu učitelský zákon dovolává, mluví pak o »učitelstvu veřejných škol obecných a občanských v Če-